

Sygn. akt V Ca 329/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Małgorzata Mazur
Sędzia:	SSO Iwona Szczypiór
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko A. O. (1)
o zapłatę

na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt I C 1492/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Małgorzata Mazur SSO Adam Simoni SSO Iwona Szczypiór

Sygn. akt V Ca 329/15

Uzasadnienie wyroku z dnia 5 listopada 2015 r.

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dnia 28 lutego 2014 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. O. (1) na rzecz powódki kwoty 13 217, 19 zł wraz z ustawowymi od dnia 13. 06. 2013 r. do dnia zapłaty (k. 2 i nast.)

W dniu 20 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Sandomierzu Wydział I Cywilny wydał nakaz zapłaty sygn. akt I Nc 415/14, w którym nakazał pozwanemu A. O. (1), aby zapłacił powodowi kwotę 13 217, 19 zł (trzynaście tysięcy dwieście siedemnaście 19/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13. 06. 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2 583 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany A. O. (1) w dniu 23. 04. 2014 złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości. (k. 58 i nast.)

Sąd Rejonowy w Sandomierzu na zarzut podniesiony na rozprawie przez pełnomocnika pozwanego w dniu 10 czerwca 2014, postanowił stwierdzić swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazać według właściwości do Sądu Rejonowego w Rzeszowie. (k. 91)

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r. sygn. akt I C 1492/14 oddalił powództwo oraz zasądził od powoda (...) Sp. z o. o. z/s w W. na rzecz pozwanego A. O. (1) kwotę 2 417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od ww. wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości. Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego, poprzez poczynienie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegających na:

- stwierdzeniu, że nieobecność pozwanego w kraju i tym samym rzekomy brak możliwości osobistego odbierania kierowanej do niego zarówno przez sprzedawcę paliwa jak i powoda korespondencji, usprawiedliwia brak wiedzy pozwanego na temat zaistniałej sytuacji, a tym samym wpływa na skuteczność działań podejmowanych przez sprzedawcę i powoda,

- stwierdzeniu, iż po stronie pozwanego brak świadomości zaistniałej sytuacji, pomimo, iż pozwany w swoim piśmie z dnia 28. 07. 2013 r. nie neguje, iż doszło do nielegalnego poboru gazu oraz złożył pisemną prośbę o umorzenie naliczonej opłaty z uwagi na trudną sytuację materialną,

- stwierdzeniu, że strona powodowa pomimo uznania, iż umowa o dostarczenie gazu została wypowiedziana, nie odcięła dopływu gazu przez okres niemalże 10 miesięcy, co w rzeczywistości doprowadziło do uzyskania znacznych zysków kosztem pozwanego, skoro zdaniem powoda nie mógł on dokonać wstrzymania dostawy gazu z uwagi na brak możliwości demontażu gazomierza.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, uwzględnienie powództwa w całości i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych. (k. 132 i nast.)

Pozwany w dniu 30 kwietnia 2015 r. wniósł pisemną odpowiedź na apelację i zażądał oddalenia apelacji oraz zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd zważył co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna.

Sąd pierwszej instancji w sposób szczegółowy, ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy pragnie się odnieść do samego sformułowania zarzutów apelacji przez powoda, które de facto znalazły się w jej pisemnym uzasadnieniu. Zarzut jest to przedstawione w apelacji twierdzenie skarżącego, że zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji jest wadliwy i z tego powodu wymaga zmiany, względnie uchylenia. Zarzuty te przede wszystkim powinny odnosić się do błędów prawa, czyli niewłaściwego zastosowania prawa materialnego lub uchybień procesowych, które miały wpływ na treść orzeczenia. Ponieważ jednak postępowanie apelacyjne stanowi dalszy ciąg merytorycznego sądzenia sprawy – skarżący może również zarzucać skarżonemu

orzeczeniu określone uchybienia w zakresie ustaleń faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 r., sygn. akt II CSK 532/07, Lex nr 496387).

Skarżący nie ma obowiązku powołania w apelacji przepisów, które doznały naruszenia – wystarczy, że zarzut swój sformułuje w sposób jednoznacznie określający jego stanowisko w kwestii budzącej jego sprzeciw. Apelacja bowiem, w odróżnieniu od skargi kasacyjnej, nie wymaga przytoczenia tzw. podstaw lecz jedynie zarzuty (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2006 r., sygn. akt V CZ 48/06, Lex 496387).

Z reguły zarzuty przytacza się w petitum apelacji, nie jest to jednak konieczne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., sygn. akt III CSK 383/07, Lex 393271). Umieszczenie zwięzłego przedstawienia zarzutów w części zatytułowanej „uzasadnienie”, nie stanowi braku apelacji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2005 r., III CZ 88/05, Lex 186747).

Po upływie terminu do wniesienia apelacji niedopuszczalne jest rozszerzenie zakresu przedmiotu zaskarżenia. Natomiast możliwa jest zmiana argumentacji prawnej, przytaczanej na uzasadnienie apelacji, a nawet powołanie argumentów i zarzutów zupełnie nowych, byle mieściły się w pierwotnym zakresie zaskarżenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2005 r., sygn. akt V CK 466/05, Lex nr 424341). W postępowaniu apelacyjnym ani sam apelujący, ani sąd odwoławczy nie są związani treścią zarzutów apelacyjnych. Skarżący może więc zmienić zarzuty podniesione w apelacji, a także sformułować nowe, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach zaskarżenia apelacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., sygn. akt III CKN 812/98, OSNC 2000, z. 10, poz. 193).

W przedmiotowej sprawie powód nie wskazał co prawda zarzutów w petitum apelacji, czego powinno się spodziewać po profesjonalnym pełnomocniku jakim jest radca prawny, który apelację w niniejszym postępowaniu sporządził i podpisał, aczkolwiek Sąd wywiódł zarzuty z treści uzasadnienia apelacji, które pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 5 listopada sprecyzował wskazując, iż dotyczą naruszenia prawa procesowego, polegającego na poczynieniu sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Pierwszy z zarzutów dotyczy stwierdzenia, że nieobecność pozwanego w kraju i tym samym rzekomy brak możliwości osobistego odbierania kierowanej do niego zarówno przez sprzedawcę paliwa jak i powoda korespondencji, usprawiedliwia brak wiedzy pozwanego na temat zaistniałej sytuacji, a tym samym wpływa na skuteczność działań podejmowanych przez sprzedawcę i powoda,

Zarzut ten jest całkowicie bezzasadny, albowiem Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy ustalił, iż nie doszło do skutecznego wypowiedzenia pozwanemu umowy o kompleksowe dostarczanie paliw z uwagi na brak doręczenia korespondencji pozwanemu, zatem nie można z przeprowadzonego materiału dowodowego wywnioskować, że do pozwanego doszło oświadczenie woli dotyczące wypowiedzenia mu umowy w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią. W tym miejscu Sąd pragnie zauważyć, że nie jest zadaniem Sądu kierowanie zarzutów dotyczących nieprawidłowości wypowiedzenia i generalnie jakichkolwiek zarzutów wobec podmiotów będących oraz nie będących stroną postępowania jak zdaje się sugerować apelujący. Jeśli powód wywodzi z określonych faktów skutki prawne to zgodnie z regułą określoną w art. 6 kc, powinien te fakty udowodnić, dotyczy to również wykazania faktu skuteczności wypowiedzenia umowy.

Po drugie nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, iż nie był on w stanie zdemontować gazomierza, a pozwany mu tę czynność utrudniał skoro z materiału dowodowego wynika, że pozwany przebywał za granicą, dlatego logicznym jest, iż jego nieobecność w kraju nie pozwoliła na uczestniczenie w ww. czynności. Ponadto nieobecność pozwanego w żaden sposób nie tamowała możliwości zdemontowania gazomierza przez powoda skoro jak wynika z zeznań pozwanego nie budzących wątpliwości Sądu, kilka lat wcześniej miał miejsce demontaż gazomierza pod jego nieobecność (k.117 – 118).

Po trzecie mając na względzie zapisy Ogólnych Warunków Umowy, na które powołuje się skarżący, Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż nie odnoszą one skutku w odniesieniu do powyższego zarzutu. Apelujący powołując się na

OWU, podnosi, iż odbiorca zobowiązany jest do niezwłocznego pisemnego zawiadomienia o zmianie swoich danych zawartych w Umowie kompleksowej. W razie uchybienia temu obowiązkowi, doręczenie dokonane na ostatnio podany przez odbiorcę adres uznaje się za skutecznie dokonane. Zgodnie z art. 61 § 1 kc oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Zapis umowy nie może wyłączać zastosowania ww. przepisu, zatem nie można uznać, iż pozwany nie aktualizując swoich danych adresowych doprowadził do sytuacji, w której korespondencja nie podjęta przez niego, a przede wszystkim wypowiedzenie umowy odniosło skutek, gdyż uznano je za doręczone zgodnie z zapisami umowy, skoro z treści przepisu ww. wynika co innego. W przedmiotowej sprawie brak było również możliwości uznania, iż doszło do tzw. doręczenia zastępczego.

Drugi z zarzutów dotyczy stwierdzenia, iż po stronie pozwanego brak świadomości zaistniałej sytuacji, pomimo, iż pozwany w swoim piśmie z dnia 28. 07. 2013 r. nie neguje, iż doszło do nielegalnego poboru gazu oraz złożył pisemną prośbę o umorzenie naliczonej opłaty z uwagi na trudną sytuację materialną,

Zarzut powyższy w ocenie Sądu Okręgowego, również nie zasługuje na uwzględnienie. Analizując treść pisma pozwanego z dnia 28. 07. 2013 r. należy mieć na uwadze, iż zwrot zastosowany przez pozwanego w początkowej jego części tj. „umorzenie naliczonej stawki za nielegalny pobór gazu” jest tylko powtórzeniem zdania umieszczonego w rachunku nr (...), co od razu nie musi prowadzić do wniosku, iż pozwany tego nie neguje (k. 29). Mało tego z dalszej części pisma wynika, iż pozwany nie rozumie zaistniałej sytuacji, co potwierdzają również jego zeznania (k. 117 – 118). Mając na względzie powyższe, Sąd pragnie zauważyć, iż skarżący wyciągając jedno zdanie z kontekstu próbował skonstruować zarzut, który jednak okazuje się być również bezpodstawny.

Trzeci zarzut dotyczący stwierdzenia, że strona powodowa pomimo uznania, iż umowa o dostarczenie gazu została wypowiedziana, nie odcięła dopływu gazu przez okres niemalże 10 miesięcy, co w rzeczywistości doprowadziło do uzyskania znacznych zysków kosztem pozwanego, skoro zdaniem powoda nie mógł on dokonać wstrzymania dostawy gazu z uwagi na brak możliwości demontażu gazomierza.

Zarzut powyższy jest również chybiony i biorąc pod uwagę analizę materiału dowodowego, Sąd pierwszej instancji słusznie ustalił, że demontaż gazomierza pod nieobecność powoda była możliwa, zwłaszcza że kilka lat wcześniej taka sytuacja miała miejsce, co potwierdzają zeznania pozwanego (k. 117 - 118).

Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Sprzeczność ta występuje w sytuacji, gdy z treści dowodu wynika co innego niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy oraz, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności. Należy przy tym mieć na względzie, iż w granicach swobodnej oceny dowodów sąd zobowiązany jest również do przeprowadzenia selekcji dowodów, tj. dokonania wyboru tych, na których się oparł i ewentualnego odrzucenia innych, którym odmówił wiarygodności. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa 763/13).

Przepis art. 233 kpc, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyrażona w § 1 zasada swobodnej oceny dowodów polega na tym, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność,

odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Przenosi się to na kwalifikowanie jako niewystarczającego przekonania strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 kpc, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc, jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Pozwany tymczasem, przedstawia swoją subiektywną ocenę dowodów oraz ustaleń faktycznych, co w sposób ewidentny prowadzi do wniosku, iż zarzuty apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 461).

Z przyczyn powyższych apelację oddalono na podstawie art. 385 kpc.

SSO Adam Simoni SSO Małgorzata Mazur SSO Iwona Szczypiór

ZARZĄDZENIE

(...)

R., (...)